

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 230.891 van 20 april 2015
in de zaak A. 206.439/X-15.216.**

In zake : 1. Anne-Marie VAN LOOY
 2. Markus BOVING
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Ilse Cuypers en Griet Cnudde
 kantoor houdend te 2018 Antwerpen
 Mechelsesteenweg 64, bus 101
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

1. de PROVINCIE ANTWERPEN
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Reiner Tijs
 kantoor houdend te 2000 Antwerpen
 Nassaustraet 37-41
 bij wie woonplaats wordt gekozen
2. het VLAAMSE GEWEST
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Johan Claes
 kantoor houdend te 2550 Kontich
 Mechelsesteenweg 160
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 21 september 2012, strekt tot de
nietigverklaring van :
 - a. het besluit van de provincieraad van Antwerpen van 22 maart 2012 houdende
de definitieve vaststelling van het provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan
“Berkenbossen Oost” te Mol en Balen; en
 - b. het besluit van de Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk,
Ruimtelijke Ordening en Sport van 10 juli 2012 houdende de goedkeuring van
het provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan “Berkenbossen Oost” te Mol en

Balen van de provincie Antwerpen, bij uittreksel bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 26 juli 2012.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 226.307 van 31 januari 2014 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen.

De verzoekende partijen hebben een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partijen hebben een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partijen hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Wouter De Cock heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partijen hebben een laatste memorie ingediend. De verwerende partijen hebben een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 20 maart 2015.

Staatsraad Pierre Lefranc heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Griet Cnudde, die verschijnt voor de verzoekende partijen, advocaat Reiner Tijs, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en advocaat Leen Vanbrabant, die *loco* advocaat Johan Claes verschijnt voor de tweede verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Wouter De Cock heeft een met dit arrest andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Voor de uiteenzetting van de feiten kan verwezen worden naar het arrest nr. 222.377 van 5 februari 2013.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

Standpunt van de partijen

4. De eerste verwerende partij stelt vast dat de verzoekende partijen hun belang putten uit het feit dat zij op twee kilometer van het bosgebied met zwemvijver wonen, en dat ze elke dag met de hond in het natuurgebied gaan wandelen. Op grond van die vaststelling is de eerste verwerende partij van oordeel dat het belang van de verzoekende partijen ernstig moet worden gerelativeerd omdat zij niet binnen het beheersingsgebied van het plan wonen. Daarenboven kunnen de verzoekende partijen nog steeds met de hond blijven wandelen in het gebied. De vallei van de Scheppelijke Nete blijft een bouwvrije zone die kan fungeren als natuurbuffer en waarbinnen natuurbehoud, landschapszorg en waterbeheersing de hoofdfuncties zijn.

Daarnaast stelt de eerste verwerende partij ook vast dat de verzoekende partijen aanvoeren geen rustig genot meer te zullen hebben van de betrokken zwemvijver. De eerste verwerende partij is van oordeel dat dit standpunt onjuist is. De bestaande toegangsweg blijft behouden en de zwemvijver blijft toegankelijk.

5. In hun memorie van wederantwoord merken de verzoekende partijen op dat de eerste verwerende partij voorbij gaat aan het feit dat zij ten dele

ook eigenaar zijn van de gronden. Daardoor beschikken zij automatisch over het rechtens vereiste belang.

Beoordeling

6. Zoals de verzoekende partijen terecht opwerpen, verliest de eerste verwerende partij in haar betoog uit het oog dat zij optreden in hun hoedanigheid van eigenaar van percelen gelegen binnen het plangebied, zoals ook reeds werd vastgesteld in de feitenuiteenzetting van het arrest nr. 222.377 van 5 februari 2013. Op grond van die hoedanigheid doen de verzoekende partijen in beginsel blijken van het vereiste belang bij het bestrijden van een ruimtelijk uitvoeringsplan dat de stedenbouwkundige voorschriften voor hun eigendom vaststelt. Overigens kan met de verzoekende partijen worden aangenomen dat het rustig genot van hun percelen door het bestreden provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan (hierna: PRUP) in het gedrang komt, nu een aantal van deze percelen een herbestemming ondergaat van natuurgebied naar “zone voor gemengd regionaal bedrijventerrein” (artikel 1 van de stedenbouwkundige voorschriften).

7. De exceptie wordt verworpen.

V. Onderzoek van de middelen

8. Het verzoekschrift bevat zestien middelen. In hun memorie van wederantwoord doen de verzoekende partijen afstand van het eerste en het derde middel, alsook van het vijfde tot en met het zestiende middel.

Het onderzoek is derhalve beperkt tot het tweede en het vierde middel.

A. Tweede middel

Standpunt van de partijen

9. Een tweede middel wordt afgeleid uit de schending van de artikelen 2.2.2, § 1, 3°, en 2.1.2, §§ 1 en 2, VCRO en “de bindende bepalingen van het RSV omtrent de afbakening van de stedelijke gebieden”, alsook uit de schending van het rechtszekerheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur en de materiële motiveringsplicht.

In een eerste onderdeel van het middel betogen de verzoekende partijen dat de verwijzing door de toelichtingsnota naar de ligging van het plangebied in kleinstedelijk gebied een onjuiste weergave van de juridische toestand betreft. Meer concreet stellen de verzoekende partijen dat de toelichtingsnota ervan uitgaat dat de afbakening van het kleinstedelijk gebied reeds een feit is terwijl het voorontwerp van PRUP “Afbakeningslijn Kleinstedelijk gebied Mol op dat moment nog niet eens in openbaar onderzoek was”. Bovendien ligt een deel van de uitbreiding niet in het gebied dat in het ontwerp van PRUP Afbakeningslijn Mol is opgenomen, doch daarbuiten.

In een tweede onderdeel van het middel doen de verzoekende partijen gelden dat het bestreden PRUP neerkomt op een niet toelaatbare voorafname op het PRUP Afbakeningslijn Mol. Ze wijzen daarbij onder meer op het arrest van de Raad van State nr. 144.477 van 17 mei 2005 waarbij de tenuitvoerlegging van een eerder PRUP “Berkenbossen” werd geschorst wegens niet-naleving van de in het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen (hierna: RSV) vastgelegde chronologie. Het feit dat de opmaak van het PRUP Afbakeningslijn Mol *in casu* gelijktijdig met de opmaak van het bestreden PRUP verliep, kan niet tot een andere conclusie leiden. De afbakening van het kleinstedelijk gebied Mol staat immers voor het eerst vast na de definitieve vaststelling van het PRUP Afbakeningslijn Mol. Het bestreden PRUP schendt derhalve artikel 2.1.2, §§ 1 en 2, VCRO en de bindende bepalingen van het RSV omtrent de afbakening van de stedelijke gebieden.

10. De eerste verwerende partij is van oordeel dat de kritiek zoals weergegeven in het eerste middelonderdeel volstrekt onterecht is. Het plangebied is wel degelijk gelegen binnen het kleinstedelijk gebied Mol. Het feit dat de verzoekende partijen een in overdruk aangeduide ontsluiting buiten de afbakeningslijn ontwaren, doet geen afbreuk aan het feit dat het wezen van het plan zich wel degelijk situeert binnen de afbakeningslijn van het kleinstedelijk gebied. De verzoekende partijen geven ook niet aan waarom de in overdruk aangeduide ontsluiting zich daar niet zou mogen bevinden. Evenmin wordt aangeduid dat de plannende overheid op basis van de voorliggende gegevens op enige wijze misleid zou zijn.

Wat het tweede middelonderdeel betreft, merkt de eerste verwerende partij op dat het bestreden PRUP tot stand is gekomen uiterlijk op het moment dat het kleinstedelijk gebied is afgebakend, en dus niet alvorens de afbakening geschiedde. Uit niets valt af te leiden dat niet gelijktijdig aan het bestreden PRUP en aan de afbakening van het kleinstedelijk gebied gewerkt zou kunnen worden. De eerste verwerende partij komt ook tot de vaststelling dat nergens in het RSV sprake is van een chronologie waarbij eerst het kleinstedelijk gebied moet worden afgebakend en pas nadien de regionale bedrijventerreinen. Verder stelt de eerste verwerende partij ook vast dat het bedrijventerrein zich binnen de afbakeningslijn van het kleinstedelijk gebied bevindt. Er bestaat dus geen tegenstrijdigheid tussen het bestreden PRUP en de afbakening van het kleinstedelijk gebied. De eerste verwerende partij ziet dan ook niet in waarom de continuïteit van het planningsproces doorbroken zou moeten worden.

Indien de Raad van State zou overwegen om tot vernietiging over te gaan, dan vraagt de eerste verwerende partij om de gevolgen van het volledige PRUP te handhaven voor de termijn tot aan de hernieuwde vaststelling van een gelijkaardig PRUP.

Tot slot werpt de eerste verwerende partij de vraag op of het inroepen van het middel door de verzoekende partijen geen rechtsmisbruik uitmaakt nu de vernietiging op grond ervan een dermate grote en disproportionele

impact zou kunnen hebben ten opzichte van het voordeel dat de verzoekende partijen eruit kunnen halen. De verzoekende partijen tonen immers op geen enkele wijze aan dat hun belangen zouden zijn geschaad door het niet respecteren van de voorgehouden chronologie. Bovendien zou een vernietiging enkel aanleiding geven tot vertraging in het nadeel van het algemeen belang, zonder dat dit de verplichting meebrengt om inhoudelijk een andere beslissing te nemen.

11. De tweede verwerende partij voert een inhoudelijk gelijkaardig verweer als de eerste verwerende partij.

12. In hun memorie van wederantwoord wijzen de verzoekende partijen op het arrest van de Raad van State nr. 225.664 van 2 december 2013 inzake de bvba Jadem Arabians e.a. De verzoekende partijen bestrijden de conclusies van dat arrest. Zij zijn van oordeel dat het appreciatie- en beslissingsrecht van de overheid werd aangetast door partijdigheid en dat de *ratio legis* van de beoogde chronologie zoals bepaald in het RSV wordt uitgehold. Uit de gegevens van de beide administratieve dossiers blijkt dat de beide plannen simultaan werden opgesteld, simultaan aan een openbaar onderzoek werden onderworpen, simultaan werden geadviseerd en vastgesteld. *De facto* was er sprake van een voorafname op het afbakeningsproces dat ertoe leidde dat de grenzen van het afgebakende bedrijventerrein mee de grenzen bepaalde van het af te bakenen kleinstedelijk gebied, terwijl eigenlijk het omgekeerde diende te geschieden. Naar het oordeel van de verzoekende partijen is de overheid ertoe verplicht om een definitieve beslissing te nemen over de volledige afbakening van een gebied, alvorens zij een beslissing kan nemen over de invulling ervan, zelfs indien er op voorhand een consensus zou bestaan dat een bepaald deel van het gebied zeker binnen de afbakening zal vallen. Volgens de verzoekende partijen “[roept] [d]e gekozen werkwijze [...] vragen op inzake de vooringenomenheid van de overheid bij de vaststelling van het bestreden plan”. Door het bestaan van de afbakening van het kleinstedelijk gebied Mol van in den beginne als een voldongen feit aan te nemen, werden de burgers misleid en is er ook sprake van een schending van het rechtszekerheidsbeginsel.

Volgens de verzoekende partijen kan het middel geenszins als rechtsmisbruik worden gekwalificeerd, nu zij met het middel beogen dat het PRUP wordt vernietigd dat hen benadeelt en schade toebrengt.

Met betrekking tot de vraag om bij een vernietiging de gevolgen te handhaven, merken de verzoekende partijen op dat de eerste verwerende partij geen info verschaft over de gevolgen van een eventuele nietigverklaring en de motieven die een handhaving van de gevolgen kunnen verantwoorden binnen de door haar aangegeven termijn. Met verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State zijn de verzoekende partijen dus van oordeel dat een verzoek om toepassing van artikel 14ter van de gecoördineerde wetten op de Raad van State afdoende draagkrachtig moet worden gemotiveerd. De eerste verwerende partij faalt op dat vlak.

13. In de laatste memorie benadrukken de verzoekende partijen dat uit de stukken blijkt dat de beide PRUP's op dezelfde dag definitief werden vastgesteld en dat derhalve niet kan worden aangenomen dat de provincieraad van Antwerpen eerst het PRUP "Afbakeningslijn" definitief heeft vastgesteld alvorens over te gaan tot de definitieve vaststelling van het bestreden PRUP. De verzoekende partijen volharden in het tweede deel van het tweede middel.

Beoordeling

Eerste onderdeel

14. Artikel 2.2.2, § 1, 3°, VCRO bepaalt dat een ruimtelijk uitvoeringsplan onder meer "een weergave van de feitelijke en juridische toestand" bevat. Het ruimtelijk uitvoeringsplan dient aldus de aanduiding te bevatten van de bestemming die het beheersingsgebied ervan in feite en in rechte reeds heeft verkregen. Deze verplichting heeft tot doel de belanghebbende particulieren, alsook de te raadplegen overheden en zij die uiteindelijk moeten beslissen over de in het definitief ruimtelijk uitvoeringsplan vast te leggen bestemmingen en voorschriften, in staat te stellen een correct inzicht te verkrijgen

en een juist oordeel te vormen. Een foutieve of een onvolledige voorstelling van de feitelijke en juridische toestand leidt evenwel alleen tot de onwettigheid van het ruimtelijk uitvoeringsplan wanneer kan worden aangetoond dat dit het appreciatie- en beslissingsrecht van de bevoegde overheid dermate heeft aangetast dat deze zich niet met de vereiste kennis van zaken heeft kunnen uitspreken over de te geven bestemming.

De verzoekende partijen maken op geen enkele wijze aannemelijk dat de bevoegde overheid door de beweerde foutieve voorstelling zou zijn misleid bij het vaststellen van het bestreden PRUP.

15. Het eerste onderdeel van het tweede middel is niet gegrond.

Tweede onderdeel

16. Artikel 2.1.2, §§ 1 en 2, VCRO luidt als volgt:

“§1. Ieder ruimtelijk structuurplan bevat een bindend, een richtinggevend en een informatief gedeelte.

§2. Bij het opmaken van een ruimtelijk structuurplan duidt de instantie die het plan definitief vaststelt de onderdelen ervan aan die bindend zijn.

Voor het ruimtelijk structuurplan Vlaanderen zijn deze onderdelen bindend voor het Vlaamse Gewest, de diensten van de Vlaamse Regering, de instellingen die ressorteren onder het Vlaamse Gewest en de besturen die onder het administratief toezicht staan van het Vlaamse Gewest en de vennootschappen die een erkenning hebben van de instellingen die ressorteren onder het Vlaamse Gewest.

Voor het provinciaal ruimtelijk structuurplan zijn deze onderdelen bindend voor de provincie en de gemeenten op haar grondgebied en voor de instellingen die eronder ressorteren.

Voor het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan zijn deze onderdelen bindend voor de gemeente en voor de instellingen die eronder ressorteren. Van het bindend gedeelte van het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan wordt afgeweken indien zulks genoodzaakt wordt door maatregelen die vereist zijn voor de verwezenlijking van het bindend sociaal objectief, vermeld in artikel 4.1.2 van het decreet van 27 maart 2009 betreffende het grond- en pandenbeleid.”

17. In punt 2 “Afbakening van de stedelijke gebieden” van de onderverdeling “Bindende bepalingen in verband met de stedelijke gebieden” van de bindende bepalingen van het RSV wordt onder meer het volgende gesteld:

“De structuurondersteunende kleinstedelijke gebieden en de kleinstedelijke gebieden op provinciaal niveau worden in provinciale ruimtelijke uitvoeringsplannen afgebakend of op voorstel en op vraag van de betrokken provincie en in samenspraak met de betrokken bestuursniveau’s door het Vlaams Gewest in de gewestplannen afgebakend.”

In punt 4 “Afbakening van bedrijventerreinen” van de onderverdeling “Bindende bepalingen in verband met de gebieden voor economische activiteiten” van de bindende bepalingen van het RSV wordt onder meer het volgende gesteld:

“De regionale bedrijventerreinen in de structuurondersteunende kleinstedelijke gebieden en de kleinstedelijke gebieden op provinciaal niveau [...] worden in provinciale ruimtelijke uitvoeringsplannen afgebakend of op voorstel en op vraag van de provincie door het Vlaams Gewest in de gewestplannen afgebakend.”

18. De verzoekende partijen doen terecht gelden dat de geciteerde bindende bepalingen een chronologie impliceren waarbij in een eerste stap het structuurondersteunend kleinstedelijk gebied wordt afgebakend, om dan in een tweede stap binnen het aldus afgebakende gebied bedrijventerreinen af te bakenen.

De noodzaak om de chronologie te respecteren wordt ook bevestigd door het richtinggevend gedeelte van het RSV, dat samenhangt met het bindend gedeelte:

“Het afbakeningsproces voor de kleinstedelijke gebieden wordt door de provincie gestuurd.
[...]

In de eerste stap van het afbakeningsproces worden voor respectievelijk het grootstedelijke/regionaalstedelijke en het kleinstedelijk gebied de structuurbepalende elementen van respectievelijk Vlaams/bovenlokaal belang, de rol en de positie in de bestaande en de gewenste ruimtelijke structuur van respectievelijk Vlaanderen/provincie beschreven.

De tweede stap die vertrekt vanuit het denken op het respectievelijk Vlaams/provinciaal schaalniveau, omvat het uitwerken van twee onderdelen :

1) de grenzen uit de natuurlijke structuur, de agrarische structuur en de landschappelijke elementen van Vlaams belang die aan de stedelijke ontwikkeling worden gesteld;

2) de kwantitatieve taakstellingen inzake woningbouw en bedrijventerreinen die vanuit respectievelijk het Vlaams/provinciaal schaalniveau voor het betrokken stedelijk gebied worden gesteld.

In de derde stap, die gelijktijdig verloopt met de tweede stap maar vertrekt vanuit het denken op het schaalniveau van het stedelijk gebied, wordt een hypothese opgesteld met betrekking tot de gewenste ruimtelijke structuur van het stedelijk gebied. Het betreft hier een hypothese vermits het niet tot de bevoegdheid behoort van respectievelijk de Vlaamse en provinciale overheid om een ruimtelijk structuurplan voor een stedelijk gebied op te maken. De hypothese kan zich daarom beperken tot de elementen die nodig zijn voor de afbakening. Ze wordt ontwikkeld binnen het afbakeningsproces en vereist een optimale samenwerking tussen de betrokkenen van Vlaams niveau, provinciaal niveau en het lokaal niveau.

De hypothese met betrekking tot de gewenste ruimtelijke structuur is een essentieel onderdeel bij de afbakening van het stedelijk gebied. Op die manier kan rekening worden gehouden met de toekomstige ontwikkeling van het stedelijk gebied vertrekkende vanuit het denken op het schaalniveau van het stedelijk gebied. Er wordt m.a.w. ruimte voor ontwikkeling opgenomen in de afbakening.

Het opstellen van de hypothese op de gewenste ruimtelijke structuur voor het stedelijk gebied gebeurt uitgaande van de volgende analyses.

[...]

In de vierde stap - het voorstel van afbakening - wordt een vertaling gemaakt van de hypothese met betrekking tot de gewenste ruimtelijke structuur naar concrete acties inzake het ruimtelijk beleid voor het stedelijk gebied. Het bevat het engagement van de betrokken bestuursniveaus en partners om de in het voorstel van afbakening opgenomen acties en het programma uit te voeren, conform de hypothese voor de gewenste ruimtelijke structuur van het stedelijke gebied.

[...]

De afbakening moet omzichtig, restrictief en nauwkeurig gebeuren en steunen op een gedegen proces van visievorming op het betrokken stedelijk gebied dat wordt gedragen door de verschillende partners. Daarom moet het afbakeningsproces gebeuren in nauwe samenwerking met de bestuursniveaus, met name het Vlaams Gewest, de provincie en de gemeenten, en in structureel overleg met de betrokken overheidssectoren. Intergemeentelijk overleg is daarbij aan te bevelen. Het afbakeningsproces is niet denkbaar zonder een betrokkenheid en gelijkwaardige inbreng van de verschillende maatschappelijke groepen en geledingen die in het stedelijk gebied actief zijn. Vandaar dat nieuwe vormen van samenwerking nodig zijn om tot een uitspraak over het te voeren beleid voor het stedelijk gebied te komen. Om die reden moet worden geopteerd om tegelijkertijd met het proces van de afbakening een communicatieproces uit te bouwen.

[...]

De economische knooppunten hebben niet allemaal eenzelfde uitstraling en eenzelfde economisch belang. Niet in alle gemeenten leidt dit automatisch tot een groter aanbod aan bedrijventerreinen. Bij de ontwikkeling van bedrijventerreinen moet een gedifferentieerd beleid gevoerd worden waarbij gesteld wordt dat :

- binnen een afgebakend stedelijk gebied (dat op zich [een] economisch knooppunt is) de ontwikkeling van bijkomende bedrijventerreinen mogelijk is. Dit op voorwaarde dat het bedrijventerrein aansluitend gelegen is in een gemeente direct aansluitend bij het stedelijk gebied maar niet geselecteerd als economisch knooppunt. Basis hiervoor is de visie op de ontwikkeling van het stedelijk gebied als geheel.

- het voorzien van een bijkomend aanbod aan regionale bedrijventerreinen in een economisch knooppunt moet worden afgewogen op basis van een ruimtelijke visie en een gewenste ruimtelijke structuur voor het economisch knooppunt (o.a. voor het stedelijk gebied bij de afbakening). De ruimtelijke draagkracht en de ruimtelijke kwaliteit, de bestaande woonfunctie, de bestaande ruimtelijk-economische structuur, de ruimtelijke en economische potenties, de afbakening van de gebieden van de natuurlijke en agrarische structuur en de mobiliteitsproblematiek zijn daarbij de uitgangspunten voor het formuleren van de visie en voor het uittekenen van een gewenste ruimtelijke structuur op het economisch knooppunt.

- de bedrijventerreinen gelegen buiten de geselecteerde economische knooppunten, die reeds zijn vastgelegd in een ruimtelijk uitvoeringsplan (c.q. gewestplan, B.P.A.) en vandaag worden ontwikkeld, als vaststaand gegeven worden beschouwd. [...].”

19. Uit de notulen van de zitting van 22 maart 2012 blijkt dat de provincieraad van Antwerpen eerst het PRUP “Afbakeningslijn” definitief heeft vastgesteld alvorens over te gaan tot de definitieve vaststelling van het bestreden PRUP. Hieruit volgt dat de provincieraad van Antwerpen de afbakening voor een voldoende juridisch vaststaand feit mocht houden op het ogenblik dat hij het bestreden PRUP definitief vaststelde. Zodoende heeft de plannende overheid de in het RSV vervatte chronologie gerespecteerd. De omstandigheid dat het besluit houdende definitieve vaststelling van het PRUP “Afbakeningslijn” slechts nadien bindende en uitvoerbare kracht verkreeg door de goedkeuring ervan door de bevoegde Vlaamse minister, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat deze afbakening voor de provincieraad van Antwerpen voldoende vaststaand was op het moment waarop over de definitieve vaststelling van het bestreden PRUP werd beslist.

De verzoekende partijen gaan er ten onrechte van uit dat deze werkwijze impliceert dat de plannende overheid “het bestaan van het PRUP KSG Mol van in den beginne als een voldongen feit [heeft aangenomen]”. De verzoekende partijen kunnen niet gevolgd worden waar zij in hun memorie van wederantwoord stellen dat de gevolgde werkwijze zou getuigen van vooringenomenheid of partijdigheid.

Voorts kan er ten overvloede worden op gewezen dat het beroep van onder meer de verzoekende partijen tegen het besluit van 22 maart 2012 van de provincieraad van Antwerpen houdende definitieve vaststelling van het PRUP Afbakeningslijn te Mol, Balen en Dessel (zaak gekend onder A. 206.426/X-15.212) werd verworpen bij arrest nr. 223.903 van 14 juni 2013.

De verzoekende partijen tonen niet aan dat de betrokken bepalingen van het RSV zouden zijn geschonden.

20. Het tweede onderdeel van het tweede middel is niet gegrond.

21. Het tweede middel is, in zijn geheel genomen, ongegrond.

In de gegeven omstandigheden dient niet te worden ingegaan op de verzoeken geformuleerd door de eerste verwerende partij in haar memorie van antwoord.

B. Vierde middel

Standpunt van de partijen

22. De verzoekende partijen leiden een vierde middel af uit de schending van artikel 13, 4.3.1, van het koninklijk besluit van 28 december 1972 ‘betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen’ (hierna: het inrichtingsbesluit) samen met de schending van artikel 1, eerste lid, van het besluit van de Vlaamse regering van 11 april 2008

‘tot vaststelling van nadere regels met betrekking tot de vorm en de inhoud van de ruimtelijke uitvoeringsplannen’ samen met de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur en de materiële motiveringsplicht.

In een eerste onderdeel betogen de verzoekende partijen dat de aanleg van de nieuwe weg, voorwerp van artikel 9 van de stedenbouwkundige voorschriften, strijdig is met de onderliggende bestemming natuurgebied en dus *ipso facto* niet mogelijk is. Ze wijzen erop dat deze ontsluiting evenwel essentieel is en de uitbreiding van het bedrijventerrein niet mogelijk is zonder de realisatie van deze ontsluiting. Nu de ontsluiting niet mogelijk is wegens de onverenigbaarheid met de bestemming natuurgebied, is artikel 9 van de stedenbouwkundige voorschriften nietig en wordt de ontsluiting niet op een rechtszekere manier geregeld.

De verzoekende partijen voeren in een tweede onderdeel aan dat artikel 9 van de stedenbouwkundige voorschriften een onduidelijke en rechtsonzekere situatie schept. Dit artikel stelt een “reservatiezone wegenis i.f.v. aantakking op de Postelsesteenweg” in. Deze zone is aangeduid in overdruk ten opzichte van natuurgebied. De grondkleur is wit gelaten, wat betekent dat de bestemming die ervoor gold, behouden blijft, namelijk natuurgebied. Als gebiedsaanduiding staat er echter lijninfrastructuur. Hierdoor wordt de indruk gewekt dat de categorie van gebiedsaanduiding “lijninfrastructuur” wordt gehanteerd, terwijl de hoofdcategorie “reservaat en natuurgebied” behoort te zijn.

23. De eerste verwerende partij voert aan dat artikel 9 van de stedenbouwkundige voorschriften een zekere flexibiliteit voorziet. Met het voorschrift dat verharding en specifieke voorzieningen in functie van de aanleg van de weg toegelaten zijn voor zover deze voldoen “aan de bepalingen in de algemene voorschriften en de specifieke voorschriften van de onderliggende bestemming”, wordt niet anders bedoeld dan dat binnen het overdrukgebied normale uitrustingswerken mogelijk zijn, voor zover deze voldoen aan de vereiste van “1 nieuwe weg” en dit “i.f.v. de aantakking op de Postelsesteenweg”. De

eerste verwerende partij beschouwt het als “onzin” om artikel 9 te lezen alsof het voorschrift zou vereisen dat de weg in overeenstemming zou moeten zijn met het natuurgebied. Alle overwegingen van de verzoekende partijen die verband houden met de vraag of de weg in overeenstemming is met de voorschriften van natuurgebied, doet de eerste verwerende partij af als “naast de kwestie”. De ontsluiting is wel degelijk mogelijk en er is op dat vlak geen enkele rechtsonzekere situatie.

De vaststelling dat de overdruk de gebiedsaanduiding “lijninfrastructuur” heeft meegekregen schept volgens de eerste verwerende partij geen rechtsonzekerheid. Inhoudelijk is het immers correct dat de overdruk betrekking heeft op lijninfrastructuur. Dat de onderliggende bestemming “natuurgebied” behouden blijft, doet daaraan geen afbreuk.

24. De tweede verwerende partij voert een gelijkaardig verweer als de eerste verwerende partij.

25. In hun memorie van wederantwoord lichten de verzoekende partijen nog toe dat uit artikel 9 van de stedenbouwkundige voorschriften volgt dat de verharding en de specifieke voorzieningen in functie van de weg moeten voldoen aan de specifieke en algemene voorschriften van de bestemming natuurgebied. Dit is volgens de verzoekende partijen onmogelijk. Er kan niet in redelijkheid worden aangenomen dat de verharding die de essentie is van de weg, die een industriegebied met zwaar verkeer ontsluit, een beheer en inrichting mogelijk maakt welke strookt met de bestemming natuurgebied nu de aan te leggen verharding kennelijk verstorend is voor de aanwezige fauna en kennelijk nefaste gevolgen kent voor het behoud van het natuurgebied zelf. De verharding is in strijd met de algemene en specifieke voorschriften van het natuurgebied en valt ook niet te rijmen met de normale bestemming en het beheer van het gebied.

Beoordeling

Eerste onderdeel

26. Artikel 9 “Reservatiezone wegen i.f.v. aantakking op de Postelsesteenweg” van de stedenbouwkundige voorschriften luidt als volgt:

“Categorisering van gebiedsaanduiding ‘lijninfrastructuur’

Het gebied aangeduid in overdruk is bestemd voor de aanleg, het beheer en de exploitatie van verkeers- en vervoersinfrastructuur in functie van het voorzien van wegen i.f.v. aantakking op de Postelsesteenweg. In functie van deze aantakking mag 1 nieuwe weg voorzien worden.

De reservatiestrook wordt aangeduid tot op een afstand van 50 m van de N71 volgens aanduiding op het grafisch plan.

In functie van deze weg zijn alle handelingen toegelaten voor de aanleg, het functioneren of de aanpassing van verkeers- en vervoersinfrastructuur en aanhorigheden. Daarnaast zijn alle handelingen met het oog op de ruimtelijke inpassing, buffers, ecologische verbindingen, kruisende infrastructures, leidingen, telecommunicatie infrastructuur, en paden voor niet-gemotoriseerd verkeer toegelaten.

De in grondkleur geldende bestemming is van toepassing met dien verstande dat geen nieuwe constructies of uitbreidingen van bestaande constructies kunnen vergund worden. Onderhoudswerken, aanpassingen binnen het bestaande volume zijn wel mogelijk.

Bij aanleg van de weg dienen de nodige maatregelen genomen in functie van integraal waterbeheer zodat tenminste:

- 1) het waterbergend vermogen niet vermindert
- 2) de noodzakelijke buffering voorzien wordt in functie van toename verharde oppervlakte conform Art. 0
- 3) overwelving van de waterloop tot een minimum beperkt wordt

Elke aanvraag wordt beoordeeld in relatie tot de inrichting van de N71. De vergunningsaanvraag dient de nodige elementen te bevatten in functie van deze beoordeling.

Verharding en specifieke voorzieningen in functie van de aanleg van de weg is toegelaten voor zover deze voldoet aan de bepalingen in de algemene voorschriften en de specifieke voorschriften van de onderliggende bestemming.”

Zoals reeds werd vastgesteld in het arrest nr. 226.307 van 31 januari 2014, blijkt uit het voorgaande onmiskenbaar dat het gebied in overdruk wordt gereserveerd voor de aanleg, het beheer en de exploitatie van verkeers- en vervoersinfrastructuur in functie van de aantakking op de Postelsesteenweg. Deze techniek brengt met zich mee dat tot zolang deze bestemming niet of niet meer wordt gerealiseerd, de in grondkleur geldende

bestemming, d.i. natuurgebied, onverkort van toepassing blijft onder de voorwaarden gesteld in het geciteerde artikel. Deze techniek brengt nog met zich mee dat van zodra een ontwerp van wegenis voorligt, de toelaatbaarheid van dergelijk ontwerp *an sich* niet onmogelijk kan worden gemaakt door de in grondkleur geldende bestemming. Derhalve is de aanleg van een verharde weg op zich overeenkomstig artikel 9 van de stedenbouwkundige voorschriften onmiskenbaar toegelaten.

Enkel naar inrichting en beheer van de wegenis toe, zoals onder meer buffers, kruisende infrastructuren en leidingen, bepaalt het laatste lid van artikel 9 dat in functie van de aanleg van de weg verharding en specifieke voorzieningen moeten voldoen aan de specifieke voorschriften van de onderliggende bestemming.

27. In het licht van het voorgaande, maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat de ontsluiting niet kan worden gerealiseerd en zodoende de realisatie van de uitbreiding van het bedrijventerrein onmogelijk wordt gemaakt. Het plan boet in zoverre niet aan rechtszekerheid in.

28. Het eerste onderdeel van het vierde middel is niet gegrond.

Tweede onderdeel

29. De stelling van de verzoekende partijen in het tweede onderdeel van het middel kan niet worden gevolgd. Het bestreden PRUP voorziet voor het betrokken gebiedsdeel in een overdruk. Daarbij heeft de plannende overheid terecht die categorie van gebiedsaanduiding gehanteerd waarbinnen de bestemming gekoppeld aan de overdruk, ressorteert.

30. Het tweede onderdeel van het vierde middel is niet gegrond.

31. Het vierde middel is in zijn geheel genomen, niet gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het beroep.

2. De verzoekende partijen worden verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring, begroot op 750 euro, elk voor de helft.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van twintig april 2015, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Jan Clement,	staatsraad,
bijgestaan door	
Silvan De Clercq,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Silvan De Clercq

Johan Lust.